

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christiani Mayer E Societate Iesv, Diarivm
Meditationvm, De Præcipvis Vitæ Christi mysteriis**

Mayer, Christian

Coloniæ Agrippinæ, 1635

Dominica Palmarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60091)

Dominica Palmarum.

De ingressu Christi in Ierusalem. I.

Matt. 21. Marc. 11. Luc. 19.

I. **C**Hristus verus agnus, qui tollit peccata mundi, ut agnus typicus quinque diebus ante solennitatem Paschalem domum adduci & præparari solebat, totidem diebus ante immolationem suam urbem Ierosolymitanam ingredi voluit, & quidem non communi more, ut aliàs, sed insolito cum triumpho; non pedes, nec tamen quadriga vectus, nec phalerato equo, sed asello, quem cum Asinâ adduci curarunt, lacernulis Apostolorum instrato insidens, idque ex incenso zelo complendi tandem immutabile decretum æterni Patris, & consummandi opus nostræ Redemptionis, ob has ferè causas: 1. ut ostenderet se spontè, libenter, gaudenter, præparare ad passionem, crucem, mortem amore Patris & humanæ salutis subeundam, & quidem cum desiderijs heroicis plura, probrosiora & diriora patiendi si opus foret,

R 2

foret,

Isa. 25.

foret, ideoque nunc urbem tanto maiore intrare cum gloria, ut paulò post inde educeretur tanto maiore cum ignominia, ut impleretur illud Isaia: *Sicut obstupuerunt supra te multi, sic in gloriam erit inter viros aspectus eius, & forma eius inter filios hominum.* 2. ut declararet separatim vtrumque sexum per asinam & pullum praefiguratum, & vtrumque populum Iudaicum & gentilem, insuper vtramque hominis partem, animam & corpus è diabolica seruitute pretio sanguinis sui in libertatem gratiae & gloriae filiorum Dei vindicare, modò se instar mansuetorum iumentorum duci, regi; sinant. 3. Ut nos ad gloriosam sui imitationem in amore Crucis & opprobiorum prouocaret. 4. Ut peccatores quantumuis ingratos, si resipiscant, in spem erigeret gratiam perditam recuperandi; cum non dedignetur tam mansuetus venire ad Ierosolymitanos, quos sciebat nec amoris flamma emolliendos, nec terrore à scelere concepto deterrendos. Gratitude, Spes, Amor, Zelus imitandi amorem Crucis.

II. Filium tanto humilitatis sensu se in hoc tantillo etiam triumpho sic depri-

primentem, & tanto zelo ad tantum
 ignominiosissimę mortis opprobrium
 anhelantem more suo mirificę exalta-
 turus æternus Pater, puerorum ac tur-
 barum mentes insolito diuinę lucis
 radio sic illuminauit, affectusque pe-
 culiaris influxu sic inflammauit, vt
 eum verum regem & Messiam in lege
 promissum, & a Prophetis prænuntia-
 tum clarę agnoscerent, tantã reueren-
 tiã & exultatione exciperent, tanto
 plausu ac triumpho in urbem deduce-
 rent, tanto mentis tripudio ac pietatis
 sensu illi acclamarent: *Hosanna, bene-*
dictus qui venit in nomine Domini, Bene-
dictum, quod venit regnum Patris nostri
David. Hosanna filio David, pax in cælo,
& gloria in excelsis: æmulantes nimi-
rum Angelos in Natali eius concinen-
tes: Gloria in altissimis Deo, & in terra pax
hominibus bonę voluntatis. Congratu-
latio de gloria Christi, & humilitatis
imitatio.

Marc. 11.

Luc. 19.

III. Pię turbę cum pueris diuinitus
 excitatę seposito metu Principum Iu-
 dæorum Christum eiusque assecras
 execrantium, & Romanorum summã
 rerum in Iudæa potentium, spretã ca-
 lumniatione Phariseorum ad raui-
 reclamantium, summos, quos possunt,

R 3

defe-

deferant illi de monte Oliueti descendenti honores, vestes & frondes transeunti substernendo; cum ramis palmarum & oliuarum illum deducendo; festiuo plausu illi tanquam Regi suo & vero Messiaë intrepidè ac deuotè acclamando, palamque hac omni solennitate protestando illū esse promissum Saluatorem, qui de peccato, morte, inferno, diabolo gloriose sit palmam relaturus, pacem per ramum oliuæ signatum inter Deum & humanum genus conciliaturus, ac tanquam supremus Rex hominum & Angelorum in cœlesti Ierusalem æternū regnaturus. Quanta vis diuinæ gratiæ tam breui tantas animorum conuersiones excitantis? quantum gaudium Christo attulerit piæ ac simplicis turbæ deuotio, quæ illi representabat omnium Electorum olim ad se cognoscendum, colendum, amandumque conuertendorum pietatem, quâ corpus & animam in omnibus, quæ haberent, diuino suo seruitio essent consecraturi: insignes palmas & victorias de carnis illecebris, mundi blanditijs, diaboliq̃ue astutijs relaturis; eximias charitatis & misericordiæ operibus.

core.

coronas gloriæ promerituri : æternumque cum Beatis spiritibus sibi acclamaturi : *Sedenti in throno, & Agno benedictio, & honor, & gloria, & potestas in sacula saculorum!* At quantum eidem inussit dolorem tanta eiusdem turbæ inconstantia! cum prævideret se ab ijs ipsis, qui nunc clamant: *Benedictus, qui venit rex in nomine Domini, hosanna in excelsis,* post paucos dies auditurum: *Non habemus regem nisi Cæsarem. Tolle, tolle, crucifige eum?* Quanto maiorem attulit eidem tot fidelium feruorum suorum magno feruore statum & studium perfectionis inchoantium, & tam turpiter deficientium in hac turba tam inconstanti præsignata inconstantia, tam subitus & pudendus saltus ex cælo in cœnum, ex folio ad sterquilinum, ex claustro ad sæculum, ex Paradiso in infernum! Feruor constanter proficiscendi in via tripliei perfectionis, horror inconstantia & tepiditatis.

(?)

R 4

De

II. De primo & secundo verbo à Christo
in cruce prolato. Luc. 23.

I. P^Atris misericordiarum misericor-
dissimus Filius, cuius natura bo-
nitas, cuius opus misericordia, inter
tam miros animæ angores, inter tam
diros corporis dolores, inter tam hor-
rendas tot sibi insultantium blasphe-
mias, immemor tot iniuriarum, me-
mor miserationum suarum, quæ à sæ-
culo sunt; conuersus ad Patrem sup-
plicabundus exclamauit: *Pater dimitte
illu, non enim sciunt, quid faciunt.*
Quàm abundè impleuit id, quod Isai-
as in spiritu præuidens prædixit: *Et
pro transgressoribus orauit!* quàm lucu-
lenter inculcauit exemplo, quod do-
cuerat verbo: *Diligite inimicos vestros,
& benefacite his, qui oderunt vos: & ora-
te pro persequentibus & calumniantibus
vos!* Idque quanto præstiterit affe-
ctuosius, quam olim Moyses pro po-
pulo peccante Deum in monte obse-
crauit, dicens: *Aut dimitte eis hanc no-
xam, aut dele me de libro tuo quem scripsi-
sti!* præsertim cum tantam multitudi-
nem tantorum scelerum, quæ tum ab
ipsis

Isa. 53.

Matt. 5.

Exod. 32.

ipsis committebantur, tum ab omni-
 bus & singulis commissa sunt vnquam
 & ad finem vsque mundi committen-
 tur; tantam singulorum enormitatem;
 tantam diuinæ Maieftati illatarum in-
 iuriarum grauitatem; tantamque æ-
 ternorum suppliciorum singulis pro
 mensurâ malitiæ impendentium atro-
 citatem clarissimè coram cerneret, ve-
 hementissimeque apprehenderet. **O**
 quanta abyffus infinitæ misericordiæ
 Saluatoris nostri non maledicentis ir-
 risoribus suis instar Noë, & Elisæi;
 nœ vindictam cum Elia postulantis,
 sed veniam ijs petentis, culpam exte-
 nuantis, crassam supinamque igno-
 rantiam, prout poterat, excusantis!
 Quanta fiducia omnibus verè pœni-
 tentibus concipienda ex hac tam effi-
 caci oratione summi nostri Pontificis
 & mediatoris, de quo Vas electionis
 ait: *Qui in diebus carnis sua preces, sup- Heb. 5.*
plicationesq; cum clamore valido, & la-
crymis offerens exauditus est pro sua reue-
rentia. Vel pro intima demissione sua,
 qua preces obtulit, vel pro infinita di-
 gnitate personæ offerentis! Filialis fi-
 ducia, dilectio inimicorum, zelus a-
 nimarum.

II. Alter latronum (in quorum me-

R 5

dio

dio Dominus crucifixus pendebat, tanquam iudex viuorum & mortuorum inter reprobos à sinistris, & electos à dextris in throno gloriæ confidens) nil motus tanta eius tolerandis calumnijs æquanimitate, tanta erga inimicos illi insultantes charitate, blasphemam eum dicens: *Si tu es Christus, saluum fac te ipsum, & nos*: Alter uero, qui prius forsan similiter blasphemus fuerat, ut nonnulli ex D. Mattheo colligunt, tam inuicta eiusdem patientia obstupefactus, & peculiari gratia præuentus sic socium corripit: *Neque tu times Deum, qui in eadem damnatione es, & nos quidem iuste, nam digna factis recipimus, hic autem nihil malis gessit?* & ad Christum animo contrito, magna cum humilitate & fiducia con-

Luc. 17. uersus ait: *Domine, memento mei cum ueneris in regnum tuum.* O inscrutabilis altitudo occultorum, sed iustissimorum iudiciorum Dei, unum assumentis, alterum relinquentis! quam demissè illa suspicienda, quam reuerenter approbanda, medullitas inge-

Psal. 36. minando: *Iustitia tua sicut montes Dei.*
Psal. 118. *Iudicia tua abyssus multa. Iustus es Domine, & rectum iudicium tuum!* Quam horrenda pœna sic à Deo culpâ sua de-

scri,

feri, & in malo obdurari! quàm inestimabilis gratia ab hac pœna præseruari, atque ad pœnitentiam emolliri! Castus timor Domini, demissa admiratio & veneratio occultorum iudiciorum Dei, gratitudo.

III. Annuit Christus piæ pij latronis petitioni respondens: *Amen dico tibi, quia hodie mecum eris in paradiso.*

O quantum liberalitas benignissimi Saluatoris excedit spem verè pœnitentis peccatoris! si tam liberalem se exhibet erga latronem in fine vitæ seriò se conuertentem, qualem se exhibebit erga fidelem seruum tota vita sibi feruenter constanterque seruientem. Hunc tantum diuinæ misericordiæ & benignitatis excessum intuens, nemo desperet seriò pœnitens, nemo præsumat pœnitentiam differens, nam iuxta Diuum Gregorium: *Qui pœnitenti veniam spondit, peccanti diem crastinum non promisit.* Gratitudo, Amor, pœnitentia matura, feruor concinuus proficiendi in spiritu.

Horn. 28.

III. De tertio verbo Christi. Ioan. 19.

I. **A** Sextâ hora tenebræ factæ sunt super vniuersam terram vsque ad horam nonam (vti prædictum ab Amos. *In illa die occidet Sol in meridie, & tenebrescere faciam terram in die luminis*) & quidem adeò insolitæ, terribiles & vniuersales, vt S. Dionysius Areopagita Hierapoli cõspiciens tantum prodigium solis ex oppositu lunæ contra omnem naturæ ordinem eclipsin patientis, dixisse feratur: *aut Deus natura patitur, aut mundi machina dissoluetur.* Quibus prodigiosis tenebris æternus Pater voluit mundo declarari immanitatem sceleris, & mentis cecitatem improbæ gentis, Solem iustitiæ è medio tollentis; summamque innocentiam & charitatem Filij, tantam diram & probrosam mortem spontè oppetentis, sicque excæcatum humanum genus è peccatorum tenebris, & umbra mortis eruentis. Quantum terrorem incusserit improbis hæc tam extraordinaria & horribilis solis obscuratio? quantum solatium attulerit probis, maximè benedictæ Matri, quæ agnoscebat & gaudebat per eam Filij
sic

Amos 8.

S. Dion.
Ep ad S.
Polycarp.

fic contempti, & cum iniquis reputati innocentiam gloriamque mundo propalari. Compassio, congratulatio & gloria Christi.

II. Stabat iuxta crucem Iesu Mater eius, cum Ioanne & pijs mulieribus, quibus, sensim ob ingruentes illas horrendas tenebras dilabente circumfusa impudentis populi multitudine, facta fuerat propius accedendi potestas. Quàm incredibile talis Mater ex conspectu talis filij sic dilaniati, sic carnificati, sic consputi, ut non esset ei species, neque decor, tot iam ante dirissimis mucronibus transfuerberata, quot illi viderat inflicta vulnera, quot in eum audierat cõiecta scommata, nunc conceperit dolorem, cum illum in cruce tam dirè extensum, inter immanissimos cruciatus cum morte lugentem, tot insuper calumnijs appeti, sanis exhibitari, blasphemijs obrui videret; pro calumniatoribus tam affectuose orantem, & latroni pœnitentiam benignè Paradisum promittentem audiret? quàm, inquam, incredibilem conceperit dolorem, & quidem triplicem: compassionis, compunctionis, commiserationis? *Compassionis cum Filio, cuius cruciatus, contumelias*

lias, & iniurias ob vehementem earum apprehensionem, clarissimam infinitæ dignitatis, innocentæ, sanctitatis & amabilitatis tanti Filij sui, & Dei cognitionem, ardentissimamque eiusdem dilectionem proinde sensit: ac si sibi ipsi fuissent illatæ: *Compunctio* de tam horrendis flagitijs tunc à persecutoribus Filij commissis, iniurijsque diuinæ Maiestatis illatis, quarum enormitatem clarissimè cognoscebat: *Commisserationis* erga eosdem Filij persecutores, quorum cæcitatem, obstinationem, imminensque æternum exitium deplorabat. Quam interim heroicis resignationis, oblationisque Filij, & sui ipsius affectus frequentarit? quanto perfectiores, quam olim Abraham filium Isaacum in eodem loco oblaturus? quam heroica desideria, plures & duriores cruciatus, ipsamque mortem cum Filio, & pro Filio subeundi, quanto ardentiora, quam tot sancti Martyres millies pro Christo mori parati vnquam elicuerint? *Compassio, compunctio, resignatio.*

III Cum vidisset Iesus Matrem
& discipulum stantem, quem diligebat,

bat, dicit Matri suæ: *Ecce filius tuus.*
Deinde dicit discipulo: *Ecce Mater
tua.* Quo affectu intimæ compas-
sionis & tenerrimi amoris talis filius a-
mantissimus & obseruantissimus ta-
lis Marris iam animam acturus, eam
Ioanni, tanquàm Matrem amandam,
obseruandam, iuuandamque commi-
serit, nobisque simul omnibus in Io-
anne eandem in Patronam, Aduo-
catam, Matremque fidelissimam af-
signarit! Et similiter Ioannem, nos-
que in eo omnes eidem Matri suæ, cen-
siles curandos maternaque prou-
dentia fouendos commendarit! Quo
sensu similiter intimi doloris & tener-
rimi amoris amantissima Mater hanc
Filij tam filialem de se, tamque pa-
ternam de suis discipulis curam vene-
rabunda acceptarit, idque non ver-
bis, sed lacrymis testata sit, & quidem
tantò vberius, quantò clarius flagran-
tissimum eius inclinatissimumque er-
ga se suosque animum perspiciebat!

Compasio, Gratitude, Amor
peculiaris IESU &
Mariæ.

(:.)

De

IV. De quarto, quinto, & sexto verbo
Domini. Ioan. 19.

I. **C**irca horam nonam clamauit Iesus voce magna: *Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me?* Voluit vnigenitus Patris misericordiarum, & Dei totius consolationis, gaudium Angelorum, solatium mœstorum, asylum vnicum omnium afflictorum, non solum à suis omnibus deseri, omni humano refrigerio in grauissimis illis tormentis destitui, sed à Patre insuper derelinqui, omneque diuinum solatium parti inferiori, aliàs martyribus, alijsque afflictis impertiri solitum, subtrahi: atque hanc tantam desolationem suam hac piâ & filiali expostulatione mundo propalari. 1. Ut ardens desiderium suum pro nostris excessibus superabundanter satisfaciendi ostenderet, exhauriendo vsque ad fundum calicem amarissimæ passionis: absque admixtione vllius consolationis. 2. Ut nos ad omnis generis desolationes, ariditates & difficultates in studio perfectionis occurrentes, heroica cum resignatione vsque ad mortem ferendis absque vllō
stipen-

stipendio diuinorum solatiorum exemplo suo animaret, cum seruus non sit maior Domino suo. 3. Vt nobis copiosa auxilia gratiæ ad tam arduam omnis solarij subtractionem æquo lætoque animo ferendam necessaria impetraret. O quàm acerbum fuit Christo sic à Patre deseri, à quo tamen deseri volebat, vt meritò dicere posset:

In te sperauerunt patres nostri, sperauerunt & liberasti eos: & ad te clamauerunt, & salui facti sunt: in te sperauerunt, & non sunt confusi. Ego autem vermis & non homo: opprobrium hominum & abiectio plebis? quāto acerbius fuerit illi à plerisque hominibus tam ingratis, pro quibus tam dira incassum se patipræuidebat, tam nefariè deseri, à quibus deseri minimè volebat, vt de illis iure posset conqueri per Ieremiam:

Obstupescite coeli super hoc, & porta eius desolamini vehementer, duo enim mala fecit populus meus: me dereliquerunt fontem aqua viua; & foderunt sibi cisternas, cisternas dissipatas, qua continere non valent aquas! Compassio, Gratitude, zelus imitandi Christum in resignatione ad omnes desolationes.

II. Sciens Iesus, quia omnia consummata sunt, vt consummaretur Scriptura

ra

Psal. 110.

Ierem. 2.

*Iud. 15.
Psal. 21.*

ra dixit; *Sitio*. Magna fuit sitis corporalis veri Samsonis nostri tam diurnâ inediâ, tam assiduâ ad diuersa loca & tribunalia raptatione, tam varia diraque tenerrimi corporis agitatione, verberatione, excarnificatione, tam copiosa continuaque sanguinis propè vniuersi effusione, multò sanè magis exhausti, quàm illius, qui profligatis Philistæis ad Dominum aiebat: *En sui morior*. Vt verè dicere posset: *Aruit tanquam testa virtus mea, & lingua mea adhaesi faucibus meis*. Longè tamen maior fuit sitis spiritualis, & quidem triplex, 1. Obediendi beneplacito Patris in consummando opere redemptionis, adimplendo examussim omnia ab æterno decreta, & tot sæculis per tot figuras & prophetias præsignata, quorum vnum erat, vt aceto potaretur. 2. Patiendi plura, grauiora, ignominiosiora, diuturniora tormenta, imò omnia, quæ vquam tolerata fuissent, & toleranda forent vsque ad finem mundi, si ita Patri placuisset. 3. Ab interitu vindicandi tot reprobos, quos, culpa sua, tam copiosæ redemptionis fructu dolebat nunquam fruituras; atque ad maiorem sanctitatem, gratiam & gloriam pro-

promouendi tot Electos, quorum benè multos tam segniter tantæ gratiæ præuidebat cooperaturos. At quale Filij Dei in tanta siti corporea refrigerium? acerbum acerum non tam refocillans, quam excrucians: quale in siti spirituali maioris perfectionis nostræ? heu quories eor in- gratitudine & tepiditate amarulentum! Compassio, gratitudo, ardor imitandi triplicem zelum Christi, obedientiæ, patiendi, salutis animarum.

III. Cum ergo accepisset Iesus acetum, dixit: *Consummatum est.* Hoc verbo toti mundo propalari voluit; 1. Se iam omnes figuras, prophetias, umbras antiquæ legis, & promissiones Patribus olim factas impleuisse, ad fidem nostram firmandam. 2. Se finem, ad quem à Patre missus fuerat, assecutum, ut videlicet *consummaretur praua- Dan. 9.*
*ricatio, & finem acciperet peccatum, & dele-
 leretur iniquitas, & adduceretur iustitia
 sempiterna,* destructo dæmonis & mortis imperio, referato cælo, noua lege gratiæ condita, perfectæ vitæ norma tradita, ad spem nostram erigendam. 3. Se exactissimè omnia perfecisse, quæ in singula vitæ momenta sibi à Patre
 pro.

pro salute omnium & singulorum facienda & perferenda præfinita fuissent, ad charitatem nostram, zelumq; imitandi inflammandum. Quanto id dixerit cum gaudio de tanta Patris Electorumque gloria emanatura ex consummato hoc tā arduo opere redemptionis! quanto zelo Patri in pluribus ac difficilioribus, si placeret, gratificandi! quanto desiderio exemplo suo nos ad assiduum feruorē spiritus continuandum excitandi; ut in hora mortis, quando finietur tempus merendi; dicere nobis cum gaudio liceret: *Consummatum est: opus consummaui, quod dedisti mihi ut faciam. Bonum certamen certauī, cursum consummaui.* Gratitude, congratulatio, spes, amor, zelus perfecte Deo per omnia placendi, usque in finem.

*Ioan. 17.
2. Tim.*

(:.)

De

De excessu amoris à Christo in vltima
cœna exhibiti. Ioan. 13. V.

Cum dilexisset suos qui erant in mundo,
in finem dilexit eos. Posset hic ex-
pendi triplex excessus dilectionis
Christi erga suos discipulos, omnesq;
electos, seu triplex zelus eximiæ eo-
rum perfectionis, quem transiturus
ex hoc mundo, in vltima cœna mani-
festavit.

I. Quomodo Filius Dei ab æterno
hunc amoris excessum erga suos futu-
ros discipulos, electosque omnes &
singulos exercuerit, offerendo se æter-
no Patri in assumpta carne paratum ad
eos purgandos, seu à peccatis & im-
perfectionibus omnibus tantâ profu-
sione non solum lacrymarum & sudo-
ris, sed & pretiosi Sanguinis abluen-
dos; ad illos illuminandos, seu verbo
& exemplo ad assiduum solidarum
virtutum studium excitandos; de-
mum ad eosdem perficiendos, seu fi-
ni suo vltimo per ardentissimum a-
morem, absolutissimamque resigna-
tionem vniendos: idque ex immen-
so, infinito, æterno, gratuitoq; amo-
re ma-

re ma-

re maioris eorum perfectionis in via, amplioris gratiæ in meta, sublimioris gloriæ in patria. His consideratis Gratitude, Amor, zelus proficiendi in triplici via perfectionis, purus, intensus, constans, insatiabilis excitandus.

II. Quoties, quàm ardentè, constanter, insatiabiliter Filius Dei incarnatus 33. annis, & amplius hunc triplicem zelum frequentarit, immò continuerit, omnia quæ fecit, dixit, passus est, in hunc finem peculiariter referendo, æternoque Patri offerendo; ut electi sui omnes & singuli scirent, vellent, possent magnis passibus in stadio perfectionis constanter progredi, & feliciter donum perseverantiæ palmamque æternæ gloriæ consequi, idque ex eodem gratuitæ dilectionis affectu. Renouandi ijdem affectus.

III. Quam huculenter & eximie in vltima cœna hunc eundem zelum iam a suis per mortem diuellendus exercuerit. 1. Lauando pedes discipulorum aqua, mixta, ut credibile est, lacrymis, paratumque se offerendo ad mundandas eorum omniumque, maximè Electorum, animas, profusione vniuersi sanguinis. 2. Verbo & exem-

& exemplo tam suauiter & efficaciter ijs inculcando assiduam exercitium præcipuarum virtutum, maxime humilitatis & fraternæ charitatis. 3. Scipsum illis intimè vniendo per modum cibi & potionis, sicque inuitando eos ad continuum studium intimæ cum Deo vniõnis. Affectus ijdem magis inflammandi cum compunctione de nostra tepiditate.

Vel loco huius repeti posset meditatio de Lotione pedum, aut de institutione Venerabilis Sacramenti supra posita; aut præcipua vtriusque puncta.

De septimo verbo, & morte Christi.

VI.

Luc. 23.

1. **C**lamans voce magna Iesus, ait: *Pater in manus tuas commendo spiritum meum.* magno clamore vocis, quantumuis esset corpore tam exanguis: at quanto maiore affectu cordis, quanto fiduciæ, amoris & resignationis excessu se in manus Patris tam amabilis sic commendavit tam dilectus Filius! idque, i. Vt ostenderet se non coactè ex infirmitate, & spon-

Iob. 10.

spontè ex voluntate & dignatione sua, pro omnibus mori, vti prædixerat: *Nemo tollit animam meam, sed ego pono eam. à meipso.* 2. Vt nobis mortuus exemplum relinqueret spiritum quoque nostrum in manus Creatoris filiali cum fiducia, dilectione, contritione, & resignatione piè commendandi, omnibus alijs curis longè amandatis. 3. Vt gratiam necessariam ad hunc vltimum vitæ actum, ex quo pendet æternitas, sanctè finiendum nobis impetraret. Gratitude, amor, zelus imitandi.

II. Et hæc dicens, inclinato capite tradidit spiritum. En vt verus ille agnus DEI occisus typicè ab origine mundi, ob tot figuras, sacrificiorum vmbas, & prophetias eius mortem præsignantes, nunc tandem ætatis suæ secundum carnem 33. mese tertio, die 25. Martij tribus ante crepusculum vespertinum horis, secundum probabiliorem sententiam, per mortem crucis pro salute totius mundi re ipsa est immolatus, prout in spiritu præuiderat Daniel: *Post hebdomadas sexaginta duas occidetur Christus.* En vt Filius Dei ab æterno paratus ad Adæ debitum soluendum, nunc morte

Dan. 9.

sua

sua id superabundanter perfoluit, adimplens illud Isaia: *De angustia, & de iudicio sublatus est, abscissus est de terra uiuentium: propter scelus populi mei percussum!* En ut auctor uitæ, per quem uiuent omnia, primogenitus omnis creaturæ, propter quem facta sunt omnia, uerus Deus & homo, dignissimus beata & immortalis uita, mortem temporalem, & quidem tam probrosam finem & dolorosam spontè subiit!! idque 1. Ne homo perduellis æternam mortem promeritus beata & immortalis uita æternum priuaretur, & supplicij æternis omni morte atrocioribus addiceretur. 2. Ut morte sua gratiam uiuendi & moriendi in gratia, æternaque secum potiundi in cælo gloria eidem promeretur. 3. Ut exemplo suo ad perseverandū in cruce per constantem zelum perfectæ obedientiæ, eximiæ tolerantia inuictæ, dolorum, opprobriorum, omnisque generis ærumnarum, absolutæque resignationis in manus diuinæ prouidentia vsque ad mortem, atque ad uitam demum ipsam pro gloria conditoris, si ita diuinæ placeret maiestati, generosè profundendam animaret. Quàm sublimes ac diuinos *Psalm. 118.*

S

for-

fortissimus ille Gigas, cuius egressio à summo cœlo vsque ad summum eius, sub finem huius tam longi & laboriosissimi cursus, atque in ultimo consummationis eius momento exercuerit actus sibi tota vita familiares, humilitatis, gratitudinis, fiducię, amoris, obedientię, resignationis, zeli glorię Patris & humanę salutis! quàm incomprehensibilia desideria Patrem infinite glorificandi, & pro gloria eius omnia, quęcunque fecere, aut passi sunt, facientque, & patientur omnes Sancti simul in omnem æternitatem, si illi placeret, faciendi & patiendi frequentarit! quàm incenso, quàm diuino affectu totum opus redemptionis iam consummatum æterno Patri ad sanctissimas intentiones obtulerit? Quàm intense hoc ultimo vitę momento diuinissima desideria tota vita frequentata perfectissime renouarit? Compassio gratitudo, amor, zelus in his Christum imitandi.

III. Morienti Creatori condoluerunt & quasi parentarunt creaturę etiam inanimas, non obscura luctus ac mœtoris signa edentes, vti sol obscuratus, terra mota, petra scissæ, velum templi disruptum, monumenta aperta, tum in detestationem tanti sceleris in Conditorum

torem perpetrati, tantæque ingrati-
 tudinis hominum tam inæstimabile di-
 vine dignationis beneficium nõ agno-
 scientium: tum ad declarandos exi-
 mios fructus ex morte filij Dei in hu-
 manum genus redundaturos: eiusmodi
 sunt conuersio obstinatorum cor-
 dium, confessio sincera peccatorum,
 resurrectio ad vitam gratiæ, referatio
 ad cælum viæ. Quali compassionis
 sensu erga filium tunc B. Mater lacry-
 marum profluuiò largius inundarit?
 Quanto intensior fuerit eius dolor
 quam Noëmi desertæ inquietis: No-
 lite me vocare Noemi, sed Mara: id est, a-
 maram, quia amaritudine valdè replevit
 me Omnipotens! quam Annæ, Tobiæ fi-
 lij diuturniorem absentiam deflentis
 in mediabilibus lacrymis! quam ma-
 tris Machabæorum septem filios co-
 ram se trucidari intuentis! quam A-
 brahæ Isaacum immolare parantis! quã
 Davidis Absalonem impium tam ama-
 rè deplorantis! tanto dubio procul
 fuit intensior, quantò intensior erat
 eius in filium amor, & quidem triplex,
 naturalis, ex affectu summo talis Ma-
 tris erga talem Filium promanans: su-
 pernaturalis, ex charitate & gratia in-
 fusa. supereminentiissima procedens:

Ruth. 26.

Tob. 10.

2. Mac. 7.

Gen. 2.

2. Reg. 18.

& acquisitus, ex tam diuturno amabili-
 lique conuictu mirificè auctus, cum
 ergò amor B. Matris sit mensura dolo-
 ris, quam inexcogitabilem doloris sen-
 sum ex tam atroci tanti filij morte per-
 ceperit? Et cum infinitam eius nôset
 dignitatem, innocentiam, charitatem,
 quali insuper compunctiois affectu
 Iudæorum cæcitatem deplorarit, cum
 cerneret creaturas sensu carentes filio
 morienti illacrymari, homines ratio-
 ne præditos, pro quibus pateretur, nõ
 compati? Compassio, compunctio,
 gratitudo.

Posset etiam hoc die parasceues tota pas-
 sio recoli hoc modo. 1. Expendendo Quis,
 pro quibus, & à quibus, & Quid in a-
 nima, corpore, fama passus sit; vel po-
 tius discursus hucusque circa prædictas cir-
 cumstantias formatos breuissimè ruminan-
 do, effectusq; compassionis, compunctiois,
 gratitudinis, amoris, zeli imitandi aliàs
 prolixius eicitos cum propositis practica re-
 nouando. 2. Cur, Quomodo, Quo fru-
 ctu passus sit. 3. Quas virtutes exercue-
 rit & nobis inculcarit, quas diuinas perfe-
 ctiones, & quàm luculenter manifestarit,
 prout latè in proemialibus meditationibus
 passionis supra explicauimus, cum renoua-
 tione eorundem affectuum.

De apertione lateris, depositione de Cru- VII.
ce & sepultura Ioan 19.

I. **V**Nus militum lancea latus eius ape-
ruit, & continuo exiit sanguis &
aqua. quanto cum dolore B Matris
hæc intuentis, & implentis quod dee-
rat passionum Christi, cuius anima
magis erat in transaxo corde Filij vbi
amabat, quàm in corde proprio vbi a-
nimabat? Voluit verò Christus post
mortem suam cor suum lancea aperiri
& transfigi, 1. ad sananda tot tantaq;
grauia cordium nostrorum vulnera,
cum ex corde exeant omnia, quæ ho-
minem coram Deo coinquinant, fla-
gitia. 2. ad transfigenda corda nostra
casti Timoris Dei lancea, ne semel
mūdāta iterum se sinant coinquinari.
3. ad testandam immensam suam erga
nos charitatem, ex qua tanta pro no-
bis fecit & pertulit. 4. ad pandendum
nobis asylum & refugium tutissimum
in omnibus tentationum, desolatio-
num, tribulationumque ingruentibus
procellis, de quo præclare D. Bernar.
*Si insurgant aduersum me pralia, si sauiat Serm. 9.
mundus, si fremat malignus, si ipsa caro in Ps. 50.
concupiscat aduersus spiritum, in te ego spe-
rabo: nempe ad omnem tentationem, ad*

omnem tentationem, ad omnem tribulationem, ad omnem denique cuiuscunque modi necessitatem aperta est nobis urbs refugij, sinus matris expansus est: patent viscera misericordie Dei nostri. 5. Ad referandum nobis quintum fontem aquarum saluentium in vitam æternam, supra alios quatuor ante referatos, quibus ablueremur, refocillaremur, & nutrireremur, ad quos Isaias in spiritu exultans nos inuitat: *Haurietis aquas in gaudio de fontibus Saluatoris.* Compassio, gratitudo, amor, spes, recursus ad Christi vulnera.

Isa. 18.

II. Depositum est de cruce corpus Iesu per Iosephum & Nicodemum, diuino ad id instinctu excitatos in conspectu afflictissimæ Matris, Ioannis, Mariæ Magdalensæ, aliarumque piarum mulierum. Vbi expende quam mira fuerit æterni Patris de gloria filij exaltanda semper solliciti prouidentia, qui occultos hos discipulos ad supremum hunc magistro suo honorem deferendum, præter opinionem omnem, tam efficaciter exstimulauit. quanta illi liberalitate omnia sacro funeri necessaria compararint? quanta reuerentia diuinum corpus deposuerint? quanta pietate id exosculati fuerint? *Quam ineffa-*

effabili doloris pariter & amoris excessu sacrosanctum illud pignus mœstissima Mater sinu exceperit, lacrymis rigarit, osculis disfluuiata sit, intuens animo simul & acerbissimos dolores omnes, quos dilectus viscerum suorum singulis sensibus & membris corporis tolerarat, & intima viscera infinitæ caritatis, ex qua vtrò eos in se suscepit! quàm diuinos tunc affectus compassionis, cōpunctionis, gratitudinis, amoris, resignationis, & similes sibi familiares, & quàm ardentè renouarit? quàm deuotè æterno Patri plagas filij & cruciatus omnes obtulerit? quo pacto tam diuino pignore inspiciendo, amplexando, exosculando fatiari nequirit? Quàm sedulò pijsimam Matrem Magdalena cum sodalibus in his prædictis æmulata fuerit? Quo pietatis, compassionis, compunctionis, gratitudinis, amoris sensu & tibi plagæ Saluatoris tui, & cruciatus pro te tolerati, meritò forent creberrimè recolendi? Zelus imitandi B. V. in prædictis affectibus ciendis.

III. Diuinum corpus, vbi satisfactum amoris & dolori plangentis Matris, aromatis conditum, sindone inuolutum, delatum ad locum sepulturæ, in-

clusumque est monumento nouo exciso in petra; quanto pietatis sensu, quanto amoris affectu, quanto omnium luctu? Quam feruenter predictos affectus B. Mater cum perenni lacrymarum profuuiio innouarit? quam agere cum Magdalena alijque; a sepulcro, ubi dimidium suum depositam erat, auelli potuerit? quam deuote æterno Patri filij corpus breui resuscitandum commendarit? quam pie se in manus paternæ Dei prouidentia ad omnia, ad vitam & mortem resignarit? ac demum nocte ingruente abire coacta, actis submissè pijs illis uiris gratijs, quam diuinos affectus compansionis, amoris, resignationis quasi de nouo inchoarit, atque insequenti triduo inclusa cubiculo continuarit? quam uia fide, certa fiducia quam incenso desiderio gloriosam Filij resurrectionem expectarit? His expensis predicti affectus renouandi, & perfectissimis B. Matris tunc frequentatis affectibus vniti, per eam Filio offerendi.

Finis Meditationum Secundæ Partis.

TER-